

MOTÝL

LENKA
KYSÉLICOVÁ

Algoritmus
LÁSKY

Algoritmus
LÁSKY

LENKA KYSELICOVÁ

Algoritmus LÁSKY

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Všetky postavy, názvy, udalosti a lokácie v tejto knihe iné ako tie, ktoré sú verejne známe, sú vymyslené. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, živými alebo mŕtvymi, je čisto náhodná.

Copyright © 2020 Lenka Kyselicová
Design © Zuzana Ondrovičová 2020
Cover photo © Valentino Sani/Arcangel
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2020

ISBN: 978-80-8164-228-9

*Venované všetkým skrytým
hrdinkám a hrdinom.
Vďaka, že robíte svet lepším.*

PROLÓG

Život je zvláštny príbeh. V úvode sa s ním zoznámite. Dostanete pár lekcií, ako ho žiť. A potom vás vyšmária z ochranného inkubátora do bezútešnej reality. Tým sa prehupnete do jadra. Teóriu máte vrytú v pamäti, avšak to, čo sa odohráva pred vami, sa od nej poriadne líši. Prvý krok vraj býva najťažší. Hups. Kolízia. Druhý krok a kľáčite na zemi s odretými kolenami. Vstanete. Vyvarujete sa chýb. Vraj sa tomu hovorí skúsenosti. A keď ich máte toľko, že ich rozdáвате, nastane záver. Pokojný, u niekoho bolestný, no nezastaviteľný. Má byť bodkou za vašim príbehom. Očakáva sa, že dôstojnou. No občas len bodkou.

Život je nepredvídateľný. Mne v ňom napríklad chýba jadro. Asi som siahla po kazovej verzii. Vymeniť ho však nemôžem. Na život sa reklamácie nevzťahujú. Škoda. Jadro síce nezačalo najlepšie, no keby som mohla získať viac skúseností...

Na umieraní je najhoršie čakanie. Keď už viete, že nastal koniec, ale nikto vám nepovie, kedy konečne príde. Len čakáte a rozmýšľate. O živote. O tom, čo by ste spravili lepšie. O tom, čo by ste nespravili. O tom, čo by ste ešte chceli spraviť. O tom, komu budete chýbať. O tom, či váš život mal zmysel.

Ležíte bezvládne na nosidlách a cez slzy hľadáte na zhrozených záchranárov, ktorí vás vykladajú zo sanitky. Jeden z nich hovorí niečo sestričke. Ona sa otočí a beží k ďalšej sanitke, ktorá doviezla dorezanú ženu. A vy si uvedomíte, že nie ste jediný umierajúci človek na svete. Že je ich viac, že aj oni sa boja. Boja sa neznáma. Majú strach odísť. Neviete, že sestrička je

nesústredená, lebo nemá z čoho platiť hypotéku. Neviete, že do-
rezaná žena je slávna maliarka, ktorú opustil manžel. Neviete,
že policajný detektív, ktorý vám zavolať záchranku, nemôže mať
so svojou ženou deti. Sú príbehy, ktoré nepoznáte a čudujete sa,
prečo vás ľudia ignorujú. Majú dosť vlastných starostí. Aj tak
všetci raz umrú. Nemôže to byť ťažké, keď to doteraz každý zvlá-
dol. Tak čo otravujete?!

A tak som to vzdala. Počkala som. Nieкто ma previezol do
operačky. Dostala som anestéziu a znovu som čakala. Pokojne.
Ležiac na operačnom stole. Hľadiac na lampu s oslepujúcim svet-
lom. Cítiac, ako sa blíži bodka. Rýchla a smutná. A len bodka.

Bodka.

{ ZLOM }

Najsilnejšie duše sa rodia z utrpenia.
Tie najodolnejšie povahy sú
vždy poznačené hlbokými jazvami.

CHALÍL DŽIBRÁN

ANNA

Volám sa Anna a som neviditeľná. Niekedy sa musím uštipnúť do ruky, aby som sa presvedčila, či žijem. Keby som bola románovou postavou, mala by som vyhradený priestor na pár stránkach ako nezaujímavá kamarátka hlavnej hrdinky, ktorá je v núdzi naporúdzi, no čitateľ na ňu automaticky zabudne, až kým sa znovu objaví v deji. Skrytá v tieni, to som ja.

Nikdy sa mi nedostávalo prehnanej pozornosti. Jediný človek, ktorý ma ako-tak vnímal, bola moja mama. Aj to iba vtedy, keď nelietala v problémoch, drogách alebo po výpadokoch. Šeri bola samorast. Hocičo ste s ňou spravili, vždy našla cestu, ako vyklúčkovať. Ako tu tak sedím, ukrytá v jej zatuchnutej skrini pod akýmsi prašivým kabátom, rozmýšľam, kde tentoraz spravila chybu.

Šeri nie je zlá mama... teda, ak si pojem *mama* vysvetlíte nekonvenčne. Bola prakticky ešte dieťa, keď som sa jej narodila. Mala osemnásť. Ako ja teraz. S tým rozdielom, že ona si svoj život dobabrala sama. Ja som šancu na výber nedostala. Narodila som sa do jej čiernobieleho sveta. S deťmi v pôrodnici som dostala okolo zápästia rovnaký náramok s menom matky, no ja som mala k nemu pribalenú aj nálepku. Dcéra *tej* flandry, *tej* feťačky, *tej*, od ktorej sa bočí.

Nedarovala mi najlepší štart do života. Kvôli nej stále čelím urážkam, zlobe a predsudkom, ale keď má svetlé chvíľky, je rovnaká mama ako ostatné mamy – smeje sa so mnou, skúša ma do školy. Škoda len, že tých chvíľok bolo doteraz žalostne málo.

Nech je Šeri, aká je, mám ju rada. Je to moja *mama*. Jediný človek, ktorého mám na tomto svete.

„Monti, prosím. Si jediný, kto mi môže pomôcť,“ tlmene som začula, ako mama žalostivo nalieha na jedného zo svojich frajerov. Hoci ma zamkla v skrini, len čo ho počula vlámať sa k nám, cez malú štrbinku som ich uvidela oboch. Šeri sedela na posteli a triasla sa ako osika. Monti sa nad ňou skláňal a v ruke zvieral jej peroxidové vlasy.

„O to sa snažím,“ hovoril, akoby ho rozprávanie otravovalo.

„Nechápeš to!“ začala byť nervózna, knísala sa na posteli.

„To je to, čo chceš? Fet?“

„Monti... ak mi nepomôžeš... zabije ma...“

„Vráť mu prachy. Tvoji starí sú za vodou. Budeš zahojená.“

„Vidím, že už neverí ani tebe.“

„Čo to trepeš?!“ surovo jej vykrútil hlavu, aby jej videl do očí.

„Nejde o prachy. Zistil, že som ho bonzla fízlom. Robím na tom už dva roky. Získala som dôkazy. Je otázkou času, kedy...“ nedopovedala, pretože Monti jej vylepil facku.

„Čo si spravila?!“ Pri poslednom slove mu preskočil hlas. Akoby ho to, čo povedala, zranilo. Hladil si vyholenú hlavu a pochodoval po miestnosti ako zmyslov zbavený.

„Monti, ak budeš spolupracovať...“

„Drž hubu!“ Napriahol sa, že ju znovu udrie, no zastavil ruku vo vzduchu. Namiesto toho ju chytil za plecía a silno ňou potriasol. „Šeri, zbláznila si sa?! Ako je možné, že ešte žiješ?! Týpka odstrelil aj za sto eur!“

„Grizly chce meno toho detektíva. Vraj si mám rozmyslieť, či život mi je prednejší. Mám čas do zajtra.“

„Toto neprežiješ. Čo si to spravila?!“ zrúkol na ňu, ale znelo to ako nárek.

„Monti, prosím,“ plakala.

„Je neskoro.“ Pozrel sa na dvere, v ktorých sa zjavil ďalší Grizlyho poskok – Sinka Romo. Dva metre, samý sval, holá hlava, hlavohruď a bruško. Človeka vraj dokázal zabiť zošívачkou. Bez slova podišiel k Šeri, zdrazil ju za rameno a odvliekol do kúpeľne. Slíža Montiho nechal so mnou nevedomky v spálni.

Dlhé minúty bolo v našom malom zatuchnutom byte neznesiteľné ticho. Rozliehal sa ním iba otupný zvuk vody, ktorou sa naplňala vaňa v kúpeľni. Monti stál pri okne, fajčil a hľadel von. A potom prišlo to, z čoho budem mať traumy do konca života – mamin krik, nadávky, plač, rev. Vrieskala a prosila, no ani ja, ani Monti sme jej nemohli pomôcť.

Prstami som si zapchala uši, aby som to už nepočula. Šeri mi vždy zdôrazňovala, aby som sa držala čo najďalej od Grizlyho. Bol to zákerný človek. Šesťdesiatnik nízkeho vraztu so zjazvenou tvárou, rednúcimi masťnými vlasmi, pivným bruchom a cholerickou povahou. Všetci vedeli, že má prepojenie na podsvetie. Dokonca ho označovali za hlavu jednej z tých rodín, no nikto sa naňho neodvážil ukázať prstom. Preto mi stále nešlo do hlavy, prečo sa s ním Šeri zaplietla.

Hneď ako som ho cez štrbinku v dverách uvidela vkročiť do spálne, rozbúchalo sa mi srdce. Naplo ma a telom mi prešla nepríjemná elektrina. Vyzeral ešte hrozivejšie ako *vtedy*. Mal na sebe luxusný oblek, zlatú reťaz okolo krku a drahé topánky, no ani oblečenie nezakrylo beštiu ukrývajúcu sa pod jeho zovňajškom. V pravej ruke držal pištoľ s tlmičom, ľavou besne gestikuloval a nasrdene nadával Slížovi Montimu.

Veľmi opatrne som z vrečka na rifliach vytiahla mobil a trasúcimi sa prstami som naťukala esemesku pre Mareka: *je u nas grizly. nemozem volat. pomoz*. Ruky s mobilom som si prekrížila na hrudi a silno som si ich na ňu pritískala. Snažila som sa spomalit prudké dýchanie. Príšerne som sa ho bála. Na vlastnej koži som poznala, čoho je schopný. Ak by ma tu teraz našiel...

„Kde je?!“ začula som, ako sa Grizly najedovane opýtal Slíža Montiho.

„V kúpeľni.“

„Voda zabrala?“

„Neviem. Má krízu.“

„Načo ťa platím?!“ Grizly mu spakruky vylepil. „Doneste ju sem!“

O pár sekúnd ju Sinka Romo došúchal do spálne. Šeri sedela na rozheganej kuchynskej stoličke a nohy mala o ňu priviazané šnúrou na vešanie bielizne. Ruky jej vykrútili za chrbát, rovnako zviazali, ústa prelepili hrubou lepiacou páskou. Vyzerala hrozne. Viselo na nej už len zakrvavené sivé tričko. Z mokrých vlasov jej naň kvapkala voda a celé ho zmáčala. Prilahlo jej na vyziabnuté telo. Bola dobitá, samá rana, na nohách mala v cícerkoch zaschnutú krv. Pravé oko sa jej podlialo krvou, viečko opúchalo. Ak by som si odmyslela chrasty na tvári, stále by bola pekná. Teraz sa Šeri podobala viac na živú mŕtvolu ako na moju kedysi atraktívnu mamu.

Grizly k nej podišiel a strhol jej pásku z úst.

„Ty hajzel zakrpatený!“ zvraskla naňho. „Prečo konečne ne-skapeš?!“

„Krásavica, pletieš si pojmy,“ odvetil jej Grizly. „Ty si odpad, ktorého sa treba zbaviť. Ja som len priateľ, ktorý sa ti snaží pomôcť.“

Zasmiala sa, no nebol to šťastný smiech. „Tak ma zabi! Na čo čakáš?!“

„Nehúkaj!“ Grizly jej tučnou paprčou vylepil facku. Šeri zakašľala a vyplula na zem krv. Rozrazil jej peru mohutným zlatým prsteňom, ktorý nosil na ľavom prostredníku.

„Strácaš nervy?“ spýtala sa priškrteným hlasom.

Utreľ si zakrvavenú ruku do Šerinho mokrého trička. Prehrabol si vlasy, vyzliekol sako, úhľadne ho zložil na polovicu a odložil na posteľ. Odopol si gombíky na rukávoch bielej

košele, vyhrnul si manžety po lakte a odhalil klanové tetovania na oboch predlaktiach. Potom jej nenútene povedal: „Meno.“

Šeri mlčala, tak jej struhol ďalšiu facku. Tentoraz spadla na zem aj so stoličkou a udrela si hlavu. Keď ju Slíž zdvihol, z rozrazeného obočia jej po líci stekala krv.

„Tuším som prepočul to meno,“ zopakoval Grizly pokojne.

„Môžeš... ma... rovno... zabiť...“ odvetila mu Šeri s námahou.

Grizly jej namieril pištoľ na hlavu.

„No tak, veď má decko,“ ozval sa Monti znepokojene. „Keď nebude mať krízu, vyzvoní ti všetko.“

„Pozrime ho,“ uškrnul sa Grizly. „Romantik až do konca. Krásne, ale smutné,“ kývol hlavou k Sinkovi.

Ten príkaz okamžite vykonal. Skúsene obmotal Montimu ruku okolo krku a zlomil mu väzy. Len tak. Chladnokrvne. Akoby bol hlinená figúrka a nie človek z mäsa a kostí. Sinka uvoľnil zovretie a Montiho telo sa bezvládne zosunulo nadol, tvárou k zemi.

Šeri zvraskla a ja som si musela oboma rukami zakryť ústa, aby som neurobila to isté. Triasla som sa od ľaku. Ako ho len tak mohol zabiť? Dych sa mi ešte viac zrýchlil, srdce mi takmer narážalo do rebier a oči mi zvlhli. *Upokoj sa*, dohovárala mi hlava. Začala som zuby a skrotila som prudké dýchanie. *Neopováž sa pohnúť*, znovu naliehala hlava.

„Môžeme to robiť celý deň. Mám času dosť. Strácaš iba ty,“ pokračoval Grizly uvoľnene, akoby pred chvíľou ani nevydal rozkaz na zabitie človeka. „Môžeš si vybrať, kto bude ďalší. Tvoji rodičia? Alejová osem, však? Alebo Anka? Môžem poslať Sinku po ňu do školy, čo povieš? Aj keď mám pre ňu slabosť,“ uškrnul sa.

Šeri mu napľula do tváre.

Zasmial sa, utrel si tvár do pleca a vlepil jej ďalšiu facku. „Chceš sa hrať? Dobré.“ Nasmeroval pištoľ na jej hrudník a vystrelil.

Šeri vykričala od bolesti a prevrátila sa na zem. Videla som, ako Grizly odišiel zo spálne. Nestihla som sa o ňu ani strachovať, keď sa vrátil. V ruke držal kuchynský nôž s dlhou čepeľou. Kľakol si vedľa Šeri a nožom prerezal šnúru na bielizeň, ktorou mala spätané ruky aj nohy. Vzal ju na ruky a šľahol ju na posteľ. Vôbec sa nebránila, iba sa chrptom oprela o čelo postele. Plytko dýchala. Z rany po guľke sa jej vpíjala do trička tuhočervená krv. Vytvorila jej na ňom veľkú nepravidelnú škvrnu. Grizly si k nej prisadol, odhrnul jej vlasy z tváre a pár ráz ju zľahka pohladil po líci.

„Dýcha sa ti ťažko, však? To preto, lebo máš zasiahnuté pľúca. Začali ti kolabovať. Skrátil som trvanie tvojho života na také štyri hodiny. To by malo urýchliť tvoje rozhodovanie. Daj mi meno a sám ti zavolám záchranku,“ ponúkol sa Grizly.

„Poznám... možnosti... Povieť ti meno... zomriem... Nepovieť ti meno... zomriem...“

„Nie. Uvažuj, Šeri. Meno výmenou za život.“

„V tom prípade... sa stretne... v pekle...“

Grizly bez slova vstal z postele. Stiahol si rukávy na košeli, obliekol si sako a na manžety si pripol gombíky. Keď sa doteraz len prizerajúci Sinka Romo načiahol za pištoľou odloženou na nočnom stolíku, Grizly ho ostrým pohľadom zastavil. Sinka mu kývol hlavou, prekročil mŕtve Montiho telo a upratal sa znovu k stene pri okne.

„O pár minút tento byt vyhorí a hasiči tu nájdu dve telá,“ vysvetľoval Grizly Šeri postup, ktorý naplánovala jeho vyšinitá hlava. „No neboj sa. Annu nájdem. A keď bude prosiť, vysvetlím jej, že jej materi bol prednejší život nejakého fízla pred vlastnou dcérou.“

„Anku... nenájdeš... ty špina...“ Koniec vety zvraskla asi už len z posledných síl.

„Môžeš si za to sama.“ Grizly namieril pištoľ na jej srdce a stlačil spúšť. Trikrát!

Môj výkrik následne prerušilo komando kukláčov, ktorí vpadli do spálne v plnej výzbroji. V priebehu chvíle Grizly i Sin-ka Romo ležali na zemi, tvármi nadol, s rukami vyvrátenými za chrbtami. Vedela som, že nesmiem vychádzať zo skrine, že si tým ohrozím život, ktorý sa mi Šeri tak urputne snažila zachrániť, ale nedokázala som ovládať emócie. Nohou som treskla do zámku na spráchnivej skrini. Stačili mu iba dva údery, aby povolil.

Vyletela som zo skrine ako blesk, skoro som sa potkla o Montiho telo. Rozbehla som sa k posteli a sadla si vedľa Šeri. Ruky som jej silno pritlačila na miesto, z ktorého sa jej valila krv. Srdce mi bilo, telo som mala ako v kŕči a hlavu zachvátila panika. Cítila som, ako mi tá teplá červená tekutina prúdi pod rukami, a videla som, ako zo Šeri uniká život.

„Mami, mami, mami, mami,“ šepkala som, pretože z očí mi vytryskli slzy a hrdlo mi musela zvierat' neviditeľná ruka, pretože sa mi nedalo dýchať, nieto ešte rozprávať. „Mami, prosím. Nenechávaj ma tu. Mami. Mami!“ skríkla som, keď jej z úst vytryskla krv.

„Pomôžte jej!“ žalostne som okríkla kukláčov stojacich pri okne.

Mama zachrčala a z delíria mi niečo šepkala. Musela som sa k nej nahnúť úplne blízučko, aby som ju počula.

„Mi... ro... Go... Go... lian...“

„Mami!“

„Tvo... oj... o... o... te... c...“

Vydýchla. Márne som čakala, že sa znovu nadýchne.

„Mami!“ potriasla som jej ramenami. „Mami!“

„Doboha, odveďte to dievča!“ nahnevane prikázal niekto zozadu kukláčom. Jeden z nich pristúpil ku mne, chytil ma okolo pása a odlúčil ma od mamy.

„Nie!“ skríkla som.

Ani to ním nepohlo. Poľahky ma viedol preč. Bolo mi to nepríjemné, no nezostalo mi síl na obranu. Keď sme obchádzali Grizlyho, vyvrátil ku mne hlavu a pomstychtivo mi povedal: „Aj ty jednu schytáš.“

Kukláč, ktorý ma ťahal von, zastal pri ňom a pažbou samopalu mu treskol do hlavy. Grizly zaskučal a stíchol. Kukláč na mňa pozrel, ukázal hlavou na vchodové dvere a rukou naznačil, aby som sa začala hýbať. Poslúchla som. Aj tak som nemala na výber.

Na policajnej stanici som strávila celú noc. Bola som unavená a zronená. Na rukách i oblečení som ešte stále mala Šerinu krv. Vyšetrovatelia, ktorí sa pri mne striedali, chceli odpovede na rôzne otázky. Dožadovali sa ich pokojne i zanietene, dávali mi ultimáta, strašili ma. Iní mi vraveli, že ma chápu, že so mnou súcitia, stačí, ak im odpoviem, a dajú mi pokoj.

V hlave som mala zmätok. Nedalo sa mi rozmýšľať, ba ani žiť, nieto im odpovedať na otázky, na ktoré som aj tak nepoznala odpovede. A tak som tam mlčky sedela. Hypnotizovala som blikaajúcu neónku na strope a čakala, kedy sa skončí moje utrpenie.

Vyslobodila ma až staršia policajtká alebo detektívka, neviem. Bola ku mne dobrá. Vzala ma na toalety a pomohla mi zmyť zaschnutú krv z rúk aj z tváre. Zaviedla ma do svojej kancelárie. Dala mi erárne policajné tričko na prezlečenie a doniesla mi vodu a bagetu. Nenútila ma rozprávať. Nič sa ma nepýtala, len zdôraznila, že musím jesť. Bez slova sedela oproti mne a niečo ťukala do počítača.

Keď som dojedla bagetu, moja záchrankyňa zdvihla telefón a niekomu zavolala. O pár minút sa zjavil v kancelárii Marek v sprievode mojich starých rodičov. Babka mala strhanú tvár a vyplakané oči, niekoľko sivých pramienkov jej vytrčalo

z uvoľneného účesu. Starý muž stojaci vedľa nej mal na sebe oblek a klobúk, v ľavej ruke zvieral vychádzkovú paličku. Na tvári sa mu zračil hnev. A možno aj pohrdanie.

Babka sa ku mne rozbehla a tuho ma objala. „Anička!“ bozkala ma na čelo. Cítila som, ako mi jej slza zostala na líci, keď sa odo mňa odtiahla.

„Môžeme ju odtiaľto vziať?“ spýtala sa babka mojej záchrankyne a textilnou vreckovkou si utrela slzy.

Záchrankyňa súhlasila. Vytlačila nejaké papiere, opečiatkovala ich a podpísala. Založila ich do modrého fascikla a bez slova ich podala Markovi.

Marek prikývol. Vložil si fascikel pod pazuchu a podišiel ku mne. Čupol si, aby mi videl do očí, pretože som sedela na stoličke. Chytil ma za ruku a jemne mi ju stisol. Vedel, že si to môže dovoliť, bola som naňho zvyknutá. „Anka, už ti nikto neublíži. Sľubujem.“

Zavrela som oči. Ich prázdne sľuby som už poznala.

Babka mi pomohla vstať zo stoličky, objala ma okolo pliec a silno si ma k sebe pritlačila. A potom ma starí rodičia odviezli k sebe domov.

Bola som u nich tri dni, keď som si uvedomila, že takto to nepôjde. Starý otec, respektíve muž, ktorý bol manželom mojej babky, ma nevedel vystáť. Bola som preňho pankhart, ktorý pokazil jeho dcére život. V mojej prítomnosti si nedával servítku pred ústa. Opovrhoval mnou tak, ako som ja opovrhovala ním. Aspoň to sme mali spoločné. Lúto mi bolo len babky. Vždy sa snažila ku mne dostať, no v prítomnosti hentohto despotu nemala šancu. Iba sa kvôli mne hádali.

Nemohla som to už počúvať. Keď si ľahli, potichu som zišla do kuchyne. Vytrhla som z babkinho receptára čistý papier a napísala

som jej odkaz, že jej za všetko ďakujem a aby sa o mňa nestrachovala. Úhľadne som ho zložila a vložila do šálky, do ktorej si každé ráno robila kávu. Nahádzala som do batoha zopár kúskov ovocia z košíka na pulte a z babkinej peňaženky som si vzala päťdesiat eur. Hanbila som sa za to, ale bola som zúfalá. Otvorila som okno na obývačke a cez záhradu som nepozorovane ušla preč.

Blúdila som po prázdnych nočných uliciach, až kým som sa neocitla pred ošarpanou bytovkou, v ktorej sme bývali so Šeri. Netuším, prečo ma nohy zaviedli sem. V tom byte, hore na druhom poschodí, som zažila iba to najhoršie.

Preliezla som cez plot, pretože kľúče od vchodovej brány som nemala. Vlastne som nemala ani kľúče od bytu. Nebolo to prvý raz, čo som sa musela do nášho bytu vkrádať ako zlodej. Obišla som bytovku a cez rozbité okno vzadu na pivnici som preliezla dovnútra. Pivnice tam dávno neboli, teraz slúžili ako brlohy pre fetošov, ktorí si tam pichali. Na moje šťastie tam nebol ani jeden.

Vyšla som po schodoch a zastala som pred našim bytom. Policajti ho zapečatili, ale s tým som si hlavu nelámala. Vedela som, že zámok je pokazený, pretože ho Monti vypáčil, keď sa k nám pred štyrmi dňami vlámal. Stačilo doň pár ráz udrieť a dvere poľavili.

Vstúpila som dnu. V byte bola tma a strašidelné ticho. Nebola som na to zvyknutá. Vždy sa u nás premieľalo veľa ľudí. Robili hluk, kričali, smiali sa, hádali. Zažala som svetlo a vyzliekla som si obnosenú mikinu. Vnútri bolo ako vždy v lete teplo. Zavesila som mikinu na vešiak na chodbe a šla som do svojej izby. Bola uprataná a čistá, tak ako som ju zanechala. Zdalo sa mi, že v nej nič nechýba. Niežeby sa tam dalo niečo ukradnúť. Okrem písacieho stola, stoličky, lampy, postele, skrine a pár poličiek v nej nebolo nič iné. Neviem si predstaviť, aké dôkazy by v nej policajti zaistovali. Dokonca aj zošity, ktoré som mala položené na písacom stole, vyzerali nedotknuto.